

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/5/2020
Identifikačné číslo spisu: 8412204782
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Ivana Izakovičová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:8412204782.11

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu: AGRIFOP, a.s. Stakčín, so sídlom Duchnovičova 573/18, Stakčín, IČO: 31 713 238, zastúpeného 1/ D.. D. R. C., Q. XXX/X, T. nad B., IČO: 14 295 784, 2/ O. P., bytom Q. XXX/X, T. nad B., zastúpených JUDr. Mariánom Bacákom, advokátom so sídlom v Snine, Ul. Partizánska 1834/26, proti žalovaným: 1/ R. R., bytom T. nad B., P. XXX/XX, zastúpenému JUDr. Jánom Holotom, advokátom advokátskej kancelárie v Snine, Ul. Komenského 2791, 2/ O.. E. U., bytom J., D. XXXX/XX, zastúpenému JUDr. Vladimírom Kotosom, advokátom so sídlom Košice, Žižkova 6, o zaplatenie 484.891,70 Eur s príslušenstvom a 266.951,75 Eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 12Cb/113/2006, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 14. júla 2016, č. k. 1Cob/41/2015-2097, takto

rozhodol:

- I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .
- II. Žalovanému 1/ náhradu trov dovolacieho konania n e p r i z n á v a .
- III. Žalovaný 2/ m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania

Odôvodnenie

1. Okresný súd Humenné, ako súd prvej inštancie, rozsudkom zo dňa 18.05.2007, č. k. 12Cb/113/2006-326, prvým výrokom zamietol žalobu zo dňa 11.07.2006 na uloženie povinnosti žalovanému 1/ zaplatiť žalobcovi sumu 14.758.477,50 Sk a žalovanému 2/ sumu 8.042.188,40 Sk s úrokmi z omeškania uvedenými v žalobe. Druhým výrokom uložil povinnosť zástupcom žalobcu zaplatiť žalovanému 1/ trovy konania vo výške 885.504,- Sk a žalovanému 2/ rade trovy konania vo výške 482.526,- Sk na účet zástupcu žalovaných. Tretím výrokom odňal zástupcovi žalobcu D.. D. R. priznané oslobodenie od platenia súdnych poplatkov vo výške 50 %.

2. Prvoinstančný súd na základe vykonaného dokazovania mal preukázané, že zástupcovia žalobcu

podali žalobu podľa § 181 a § 182 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka. Aktívne legitimovanou osobou na podanie žaloby na vydanie bezdôvodného obohatenia je ten, na úkor ktorého sa niekto bezdôvodne obohatil. Dňa 18.05.2007 zástupca žalovaných vzniesol námietku premlčania nároku žalobcu z dôvodu, že ide o nárok na vrátenie neoprávneného majetkového prospechu voči členom predstavenstva, ktorí sú zároveň aj akcionármi. Z obsahu stanov žalobcu vyplýva, že základné imanie spoločnosti je rozdelené na 229.855 kusov akcií, pričom menovitá hodnota jednej akcie na majiteľa je 1.000,- Sk. Z obsahu Výpisu zo Strediska cenných papierov vyplýva, že D. D. R. je majiteľom 5307 kusov akcií a O. P. majiteľkou 11670 kusov akcií, čo predstavuje podiel 5,81 % z emisie.

3. Z obsahu spisu Krajského súdu v Bratislave vedenom pod sp. zn. 43Cb/15/98, súd prvej inštancie zistil, že rozsudkom zo dňa 01.07.2002 č. k. 43Cb/15/98-473 bolo rozhodnuté, že kúpna zmluva o kúpe a predaji cenných papierov, uzavretá dňa 02.03.1998 medzi JUDr. Jurajom Tomašekom, správcom konkurznej podstaty úpadcu SKB, a.s. v konkurze ako predávajúcim a žalovaným R. J., predmetom ktorej bol predaj 68700 kusov akcií AGRIFOP, a.s. Stakčín, je neplatná. Súd zároveň rozhodol, že žalovaný R. R. je povinný vrátiť 68700 ks (zrejme akcií) D. D. R.. Tým istým rozsudkom Krajský súd v Bratislave rozhodol, že je neplatná aj kúpna zmluva o kúpe cenných papierov, uzavretá medzi JUDr. Jurajom Tomašekom, správcom konkurznej podstaty úpadcu SKB, a.s. v konkurze ako predávajúcim a žalovaným O. E. U. ako kupujúcim zo dňa 20.03.1998, predmetom ktorej bol predaj 37435 kusov akcií spoločnosti AGRIFOP, a.s. Stakčín. Zároveň súd rozhodol aj o vrátení 37436 kusov akcií O. E. U., a to pre O. O. H.. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 23.06.2004. Z obsahu zápisníc riadnych valných zhromaždení žalovanej spoločnosti (zrejme žalobcu), a to za roky 1992 až 2003 súd zistil, že riadne valné zhromaždenie žalobcu rozhodlo na svojom zasadnutí o rozdelení zisku na dividendy a v zmysle tohto rozdelenia bolo žalovanému 1/ vyplatených 14.758.477,50 Sk na dividendách a žalovanému 2/ 8.042.188,40 Sk na dividendách. Listom zo dňa 22.06.2004 D. D. R. a O. H. vyzvali žalobcu na vyplatenie dividend za roky 1998 až 2004, a to v súvislosti s rozhodnutím Krajského súdu Bratislava zo dňa 01.07.2002, č. k. 43Cb/15/98-473. Zároveň upozornili predstavenstvo žalobcu, že mu vyplýva povinnosť vymáhať vyplatené dividendy od R. R. a O. E. U.. Po odcitovaní ustanovení § 178 ods. 1, § 179 ods. 1, 9, § 181 ods. 2, § 182 ods. 1, 2, 3 Obchodného zákonníka, ako aj § 451 ods. 1, 2, § 456 a § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka, súd opätovne konštatoval, že žalovaní 1/ a 2/ nadobudli kúpnymi zmluvami zo dňa 02.03.1998, resp. 20.03.1998 akcie emitenta spoločnosti AGRIFOP, a.s. Stakčín v počte 68700 kusov, resp. 37435 kusov ako kupujúci od predávajúceho JUDr. Juraja Tomašeka, SKP. Obe tieto zmluvy boli určené rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01.07.2002, č. k. 43Cb/15/98-473 za absolútne neplatné, pričom zároveň bolo rozhodnuté o povinnosti žalovaných vrátiť akcie, a to povinnosti R. J. v počte 38700 kusov akcií vrátiť D. D. R. a O. E. U. v počte 37436 kusov akcií vrátiť O. O. H.. Ďalšou nepochybnou skutočnosťou podľa konajúceho súdu je, že žalovaným 1/ a 2/ ako akcionárom spoločnosti AGRIFOP, a.s. Stakčín bolo na dividendách za roky 1998 až 2003 vyplatených 14.758.477,50 Sk, resp. 8.042.188,40 Sk. Podľa názoru súdu, zástupcovia žalobcu nemajú aktívnu legitimáciu na podanie návrhu podľa § 182 ods. 1 písm. e/ Obchodného zákonníka voči žalovaným ako členom predstavenstva, pretože predmetom nároku je nárok na vrátenie dividend, ktoré mali byť vyplatené žalovaným na základe neplatných kúpnych zmlúv s tým, že je nepochybné, že nejde v predmetnom prípade o porušenie žiadnych povinností žalovaných ako členov predstavenstva a z týchto dôvodov nie je na mieste právne odôvodnenie nároku žaloby s poukazaním na § 182 ods. 1 písm. e/ Obchodného zákonníka. Aj v prípade, že by žalobca uplatnil svoj nárok iba podľa § 179 Obchodného zákonníka, musela by byť žaloba zamietnutá z dôvodu, že žalovaní prijali dividendy za roky 1998 až 2002 dobromyseľne. Právny stav v tomto období jednoznačne svedčil v ich prospech a v období rokov 1998 až 2002 žalovaní 1/ a 2/ vlastnili 68700 kusov akcií, resp. 37436 kusov. Až do právoplatného skončenia konania vedeného na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 43Cb/15/98 žalovaní 1/ a 2/ rade preberali dividendy dobromyseľne. Žalobca, resp. zástupcovia žalobcu svoj nárok odôvodňovali nárokom na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle § 451 Občianskeho zákonníka. Podľa okresného súdu je treba prisvedčiť žalovaným, že žalobca sa dňa 23.06.2004 dozvedel, že rozsudok Krajského súdu v Bratislave vo veci sp. zn. 43Cb/15/98 nadobudol právoplatnosť. To vyplýva z listu, ktorý bol doručený žalobcovi dňa 23.06.2004 (č. l. 37). Preto dvojročná premlčacia lehota na vydanie bezdôvodného obohatenia začala plynúť nasledujúcim dňom, t. j. 24.06.2004 a uplynula dňa 24.06.2006. Keďže zástupcovia žalobcu podali žalobu na súde až dňa 11.07.2006, je nárok žalobcu na vydanie

bezdôvodného obohatenia premlčaný.

4. Na odvolanie žalobcov, Krajský súd v Prešove, ako odvolací súd, napadnutým rozsudkom zo dňa 14.07.2016, č. k. 1Cob/41/2015-2097 prvým výrokom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby proti žalovanému 1/ o zaplatenie uplatňovanej istiny i úrokov z omeškania vo výške 15 % ročne z istiny 71.769,45 Eur za čas od 24.6.2004 do zaplatenia, vo výške 15 % ročne z istiny 80.387,43 Eur za čas od 24.6.2004 do zaplatenia, vo výške 15 % ročne z istiny 111.959,61 Eur za čas od 24.6.2004 do zaplatenia, vo výške 10,70 % ročne z istiny 113.884,29 Eur za čas od 24.6.2004 do zaplatenia a vo výške 10,27 % ročne z istiny 112.256,10 Eur za čas 24.6.2004 do zaplatenia. Druhým výrokom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o zamietnutí žaloby proti žalovanému 2/ o zaplatenie uplatňovanej istiny i úrokov z omeškania vo výške 15 % ročne z istiny 39.108,60 Eur začas od 24.6.2004 do zaplatenia, vo výške 15 % ročne z istiny 43.605,75 Eur za čas od 24.6.2004 do zaplatenia, vo výške 15 % ročne z istiny 61.009 Eur za čas od 24.6.2004 do zaplatenia, vo výške 10,70 % ročne z istiny 62.057,80 Eur za čas od 24.6.2004 do zaplatenia a vo výške 10,27 % ročne z istiny 61.170,60 Eur za čas 24.6.2004 do zaplatenia. Tretím výrokom, rozsudok súdu prvej inštancie v časti odvolacím súdom uznesením z 10.12.2015, č. k. 1Cob/41/2015-1412 pripustenej zmeny žaloby o úrokoch z omeškania zmenil tak, že zamieta žalobu proti žalovaným v tej časti uplatňovaných úrokov z omeškania z uvedených istín upravených v odvolacom konaní na výšku 16 % ročne od 24.6.2004 do zaplatenia. Štvrtým a piatym výrokom priznal žalovaným nárok na náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania proti zástupcom žalobcu zviazaným spoločne a nerozdielne v plnom rozsahu. Napokon šiestym výrokom rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o čiastočnom odňatí oslobodenia od súdnych poplatkov D.. D. R., potvrdil.

5. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd v prvom rade poukázal na skutočnosti, ktoré viedli k aktuálnemu zloženiu senátu, ktorý má vo veci konať a zdôraznil, že sporovým stranám bola doručená výzva odvolacieho súdu na vyjadrenie k možnému použitiu § 391 ods. 1, § 394 ods. 2 a § 397 Obchodného zákonníka, ako aj § 18 ods. 1, 2 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách, ktoré prvoinštančný súd nepoužil vo svojom rozsudku zo dňa 18.05.2007.

6. Na námietky zástupcov žalobcov týkajúce sa záverov, ktoré prijal odvolací súd v skoršom uznesení zo dňa 10.12.2015, č. k. 1Cob/41/2015-1412, ktorým bolo rozhodnuté o čiastočnom späťvzati návrhu, či o pripustení zmeny návrhu, odvolací súd odkázal na ust. § 238 ods. 1, § 234 ods. 2, § 228 ods. 1 C. s. p. o záväznosti výroku právoplatného rozhodnutia.

7. Odvolací súd zdôraznil, že predmetom tohto súdneho konania je tzv. derivatívna akcionárska žaloba podaná podľa § 182 ods. 1 písm. d/, e/ ods. 2 Obchodného zákonníka. Žalobca zastúpený akcionármi D.. D. R. a O. P. podal žalobu podľa § 179 ods. 9 Obchodného zákonníka na vrátenie plnenia žalovanými 1/ a 2/ ako akcionármi s tým, že sa má jednať o vrátenie plnenia poskytnutého týmto akcionárom v rozpore s Obchodným zákonníkom, alebo iným osobitným zákonom, alebo stanovami (§ 179 ods. 9 Obchodného zákonníka). Ide o vrátenie plnenia poskytnutého vo forme dividend, preto sú pre rozhodovanie vo veci právne významné aj príslušné ustanovenia zákona o cenných papieroch, a to za obdobie do 31.12.2001 vydaného pod č. 600/1992 Zb. a od 01.01.2002 pod č. 566/2001 Z. z. Odvolací súd dodal, že splnenie tejto povinnosti nemôže spoločnosť odpustiť a predstavenstvo je povinné ju vymáhať. Povinnosť akcionára vrátiť plnenia poskytnuté mu spoločnosťou, ktoré boli v rozpore s Obchodným zákonníkom, či iným zákonom alebo stanovami, neplatí v prípade dividend, ktoré akcionár prijal dobromyseľne (§ 179 ods. 1 Obchodného zákonníka).

8. Odvolací súd poukázal na to, že Obchodný zákonník nemá vlastnú definíciu pojmu dobromyseľnosti a v súlade so zásadami poctivého obchodného styku možno konštatovať, že akcionár nepožíva právnu ochranu v prípade, ak nebol pri nadobudnutí dividendy dobromyseľný. Dobromyseľnosť sa musí vzťahovať na čas prijatia dividendy, t. j. čas, kedy táto bola akcionárovi skutočne vyplatená. V zmysle § 129 ods. 1 a § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka, oprávneným držiteľom je ten, kto nakladá s vecou ako s vlastnou a je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí. Dobromyseľnosť teda znamená, že držiteľ je ohľadne existencie svojho práva v omyle. Posúdenie, či držiteľ je alebo nie je

dobromyseľný, treba hodnotiť vždy objektívne a nie iba zo subjektívneho hľadiska (osobného presvedčenia) účastníka.

9. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01.07.2002, č. k. 43Cb/15/1998-473 po potvrdení rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 22.04.2004, č. k. 4Obo/148/03-772, nadobudol právoplatnosť dňa 23.06.2004. Centrálny depozitár cenných papierov SR a.s. zapísal zástupcu žalobcu v 1. rade a právneho predchodcu zástupkyne v 2. rade, ako majiteľov akcií žalobcu ku dňu 14.02.2004, a to spätne ku dňu 03.03.1998. Z hľadiska posudzovania dobromyseľnosti žalovaných o tom, že sú naďalej majiteľmi akcií sa mala podstatne oslabiť dňom 14.02.2004, teda dňom zmeny zápisu majiteľov týchto akcií a zanikla dňom právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave vo veci vedenej pod sp. zn. 43Cb/15/1998. Nakoľko žalobca poukazuje na odôvodnenie rozhodnutí vo veci vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 43Cb/15/1998, z ktorých by mal vyplynúť záver o nedobromyseľnosti žalovaných pri nadobúdaní akcií, odvolací súd v prvom rade zdôraznil, že žalobca nebol účastníkom uvedeného konania s tým, že záväznosť právoplatného rozsudku sa týka strán a vzťahuje sa na výrok rozsudku. K tomuto konaniu odvolací súd uzavrel, že rozhodnutia vo veci neposudzujú dobromyseľnosť vo vzťahu ku výplате dividend.

10. Napriek uvedenému záveru, považoval odvolací súd potrebné zaujať i stanovisko k uplatneným námietkam premlčania. Keďže sa jedná o práva a povinnosti výslovne upravené Obchodným zákonníkom, posudzuje sa aj premlčanie nárokov týchto práv podľa ustanovení Obchodného zákonníka.

11. V preskúmvanej veci je podľa odvolacieho súdu čiastočne použiteľný i právny názor vyslovený v rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 10.10.2007, č. k. ICob/49/2007-626, akceptovaný rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.4.2012, č. k. 3Obdo/52/2010, ako aj Ústavným súdom Slovenskej republiky v uznesení zo dňa 26.06.2013, sp. zn. IV.ÚS 402/2013-17. Aj keď tam uvedený právny názor sa týka premlčania práva akcionára na vyplatenie dividendy a v preskúmvanej veci je predmetom konania právo akciovej spoločnosti na vrátenie neprávom vyplatených dividend, v oboch skutkových situáciách je základom záver o absolútnej neplatnosti zmluvy o prevode akcií a v tej súvislosti i posudzovanie začiatku plynutia premlčacej doby. V uvedenom rozhodnutí sa konštatuje, že „nakoľko súd v uvedenom konaní vyslovil absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy (žaloba bola doručená súdu dňa 09.03.1998), je takáto zmluva neplatná od počiatku, teda nenastali ani zmluvou sledované účinky a žalobca bol akcionárom žalovaného i v roku 1998 a nasledujúcich, za ktorých si uplatnil dividendy. Ak platí objektívne hľadisko pri výklade ustanovenia § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka, potom žalobca mohol objektívne uplatniť svoje právo na dividendy (žalobu o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy z 22.08.1997 uplatnil na súde až dňa 09.03.1998) v premlčacej dobe, pretože pre jej plynutie v súvislosti s vyslovením absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy o prevode akcií, začala plynúť premlčacia doba splatnosťou práva na dividendu, teda uplynutím 60 dní od konania valného zhromaždenia, na ktorom bolo schválené uznesenie o rozdelení zisku toho-ktorého roku“.

12. Krajský súd ďalej zdôraznil, že Obchodný zákonník výslovne neupravuje začiatok behu premlčacej doby a jej dĺžku, pokiaľ ide o právo na vydanie bezdôvodného obohatenia (na rozdiel od § 107 Občianskeho zákonníka) s tým, že tieto otázky je potrebné riešiť podľa všeobecných ustanovení Obchodného zákonníka o premlčaní (podľa jeho § 391, § 394 a § 397).

13. S poukazom na § 394 ods. 2 Obchodného zákonníka odvolací súd uviedol, že začiatok plynutia premlčacej doby je samostatný pre jednotlivé žalované roky a premlčacia doba začínala plynúť odo dňa, keď došlo ku reálnemu vyplateniu dividendy za ten-ktorý rok. Žalobca vyplácal žalovaným dividendy na základe kúpnych zmlúv, ktorými sa stali majiteľmi akcií žalobcu, pričom tieto kúpne zmluvy boli neskôr, s právoplatnosťou ku dňu 23.04.2004, určené za neplatné. Ak zmluvy boli neplatné od počiatku (ex tunc), teda nenastali ani zmluvou sledované účinky a absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ku ktorej sa prihliada ex offa, nie je možné konvalidovať (nie je možná ani ratihabícia), zakladá to nároky z bezdôvodného obohatenia a platí objektívne hľadisko pri výklade ustanovenia § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka, potom žalobca mohol objektívne uplatniť svoje právo na vrátenie vyplatených dividend v premlčacej dobe, ktorá začala plynúť (v súvislosti s vyslovením absolútnej neplatnosti kúpnych zmlúv o

prevode akcií) odo dňa kedy k plneniu došlo.

14. Podľa odvolacieho súdu ide teda aj v danom prípade o plnenie z neplatnej zmluvy upravené v § 394 ods. 2 Obchodného zákonníka. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky vyslovil právny názor v rozsudku zo dňa 23.10.2011, sp. zn. MOBdoV/2/2000 (Právo na vrátenie plnenia uskutočneného podľa neplatnej obchodnej zmluvy sa premlčuje v štvorročnej premlčacej dobe podľa § 397 Obchodného zákonníka, ktorá začína plynúť odo dňa, keď ku plneniu došlo). Odvolací súd preto argumentáciu zástupcov žalobcu o skutkovej podstate nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia z právneho dôvodu, ktorý odpadol nepovažoval za správnu. Ak účinky absolútnej neplatnosti sú dané ex tunc, potom nemožno uvažovať vôbec o existencii dôvodu, ktorý by neskôr odpadol.

15. Keďže žalobca podal žalobu na súd dňa 11.07.2006, došlo v súvislosti so vznesenou námietkou premlčania k premlčaniu všetkých nárokov na vrátenie vyplatených dividend v období pred dňom 11.07.2002. Výplata dividendy za rok 2001 sa uskutočnila ku dňu 10.05.2002. Premlčanie sa vzťahuje aj na dividendy za roky 1998, 1999 a 2000, u ktorých k vyplateniu dividend došlo pred dňom 11.07.2002.

16. Odvolací súd poukázal aj na to, že zástupcovia žalobcu žiadali posúdiť uplatnené námietky premlčania ako odporujúce dobrým mravom s odkazom na aplikačnú prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4Cdo/171/2012. Uvedené rozhodnutie podľa odvolacieho súdu však neriešilo z vecnoprávnej stránky možnosti uplatnenia námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi. Z dôvodov rozhodnutia vyplynulo, že dovolací súd len konštatoval, že pri hodnotení podaného dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku, ktorý možno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

17. Krajský súd dodal, že ani zástupcami žalobcu tvrdené skutočnosti (o tom, že v osobách žalovaných ide o štatutárnych zástupcov, ktorí uzatvorili absolútne neplatné zmluvy o nadobudnutí akcií) nie sú samé o sebe svojím obsahom také, ktoré by zakladali dôvod na odopretie ochrany pred námietkou premlčania. Títo napokon neuplatnili voči žalovaným ani nárok na to, aby im vydali dividendy, ktoré prijali, aj keď pri absolútnej neplatnosti nadobúdacích zmlúv mali patriť im. Na záver odvolací súd konštatoval, že hoci nárok žalobcu na vrátenie vyplatených dividend za rok 2002 nie je premlčaný, nemožno vyhovieť žalobe ani v tejto časti v dôsledku konštatovanej dobromyseľnosti žalovaných pri preberaní dividend za rok 2002.

18. Pretože prvoinštančný súd pri svojom rozhodovaní právne neposudzoval vec podľa ustanovení § 391 ods. 1, § 394 ods. 2 a § 397 Obchodného zákonníka, ani podľa ustanovení § 18 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách, boli strany sporu písomne vyzvaní, aby sa vyjadrili k možnému použitiu týchto ustanovení zákona. Obsah ich vyjadrení vyhodnotil odvolací súd tak, ako je uvedené vyššie. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej v rozsahu týkajúcom sa zostatku predmetu konania pred súdom prvej inštancie po čiastočnom zrušení rozsudku pre späťvzatie žaloby, o ktorom bolo rozhodnuté uznesením zo dňa 10.12.2015.

19. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali v zákonom stanovenej lehote dovolanie zástupcovia žalobcu (č. l. 2157 spisu), prípustnosť ktorého odôvodnili ust. § 420 písm. e/ a f/ C. s. p., teda že rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd; ako aj, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podľa zástupcov žalobcu ďalej napadnuté rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.), ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p.) a ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421

ods. 1 písm. c/ C. s. p.).

20. Zástupcovia žalobcu (v ďalšom texte tiež ako „dovolateľa“) majú za to, že dňa 03.12.2015 bol v tejto veci nezákonne pridelený do senátu ICob sudca Krajského súdu v Prešove - JUDr. Marek Kohút, a to z dôvodu nezákonného vylúčenia zákonného sudcu Krajského súdu v Prešove - JUDr. Mareka Košča. Z obsahu spisu k dátumu 04.12.2015 (úradný záznam o nazretí do súdneho spisu) je podľa dovolateľov zrejmé, že v spise sa vôbec nenachádza žiadosť sudcu JUDr. Mareka Košča (člena senátu ICob) o vylúčenie z prejednávania a rozhodovania v právnej veci vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. ICob/41/2015; ako aj absentuje súhlas sudcu JUDr. Mareka Košča s vylúčením a pridelením inému sudcovi (náhradný člen senátu JUDr. Marek Kohút). Na č. l. 1398 je založené iba podanie predsedu senátu ICob - JUDr. Milana Šebeňa, kde z obsahu vyplýva, „že JUDr. Marek Koščo, podľa vlastného vyjadrenia, bol vylúčený z prejednávania a rozhodovania v tejto veci pre svoj vzťah k D. D. R. (uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 08.01.2009, č. k. 7Ncb/7/2008-11). Preto je podľa dovolateľov postup vtedajšieho predsedu senátu ICob - JUDr. Milana Šebeňa a predsedníčky Krajského súdu v Prešove - JUDr. Anny Kovalovej, ktorá dala súhlas na vylúčenie zákonného sudcu, v rozpore so zákonom. Takýmto postupom mal rozhodovať nesprávne obsadený súd, pričom svojvoľným administratívnym rozhodnutím sa rozhodlo o tom, že JUDr. Marek Koščo bol najskôr nezákonne nahradený JUDr. Marekom Kohútom a následným procesným postupom JUDr. Jozefom Škrabom.

21. Dovolateľa ďalej uviedli, že dňa 14.07.2016 odvolací súd ukončil dokazovanie a bol vyneseny rozsudok, napriek tomu, že ich advokát JUDr. Marián Bacák doručil odvolaciemu súdu dňa 06.07.2016 podanie, ktorým ospravedlnil svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní dňa 14.07.2016, z dôvodu kolízie s hlavným pojednávaním na Okresnom súde Humenné v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 4T/176/2004 a navrhol jeho odročenie. Ospravedlnenie bolo odôvodnené tým, že hlavné pojednávanie bolo nariadené skôr a zástupcovia žalobcu trvajú iba na jeho osobnej účasti na pojednávaní. Dovolateľa majú za to, že odvolací súd pri prejednaní ich odvolania uvedeným postupom, v rozpore so zásadou rovnosti, nevytvoril pre strany sporu rovnaké procesné podmienky a rovnaké možnosti pre uplatnenie ich práva zúčastniť sa pojednávania, a preto odvolacie konanie nie je možné považovať za spravodlivé. Právny názor odvolacieho súdu, že neúčast' advokáta JUDr. Mariána Bacáka nebola zákonnou prekážkou pre prejednanie veci v jeho neprítomnosti, nemožno podľa dovolateľov akceptovať a je porušením základného práva na súdnu ochranu. V tejto súvislosti dovolateľa poukázali na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.02.2000, sp. zn. 3Cdo/16/2001 (R 41/2002) a zo dňa 25.08.2011, sp. zn. 1Cdo/100/2011, kde je konštatované, že kolízia viacerých pojednávanií advokáta je dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania.

22. Podľa názoru dovolateľov, v tomto spore sa taktiež odvolací súd v napadnutom rozsudku zo dňa 14.07.2016 zásadným spôsobom odchyľil od svojho právneho názoru uvedeného v odôvodneniach svojich predchádzajúcich dvoch názorovo právne rozdielných rozsudkov zo dňa 16.01.20008, č. k. 7Cob/53/2007-398 a zo dňa 15.01.2014, č. k. 7Cob/27/2013-898.

23. Predvídať to bolo možné z faktického správania odvolacieho súdu, ale aj z jeho upovedomenia zo dňa 01.07.2016 a v ňom adresovanej výzvy vyjadriť sa k možnému použitiu ustanovení § 391 ods. 1, § 394 ods. 2 a § 397 Obchodného zákonníka, ako aj § 18 ods. 1, 2 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách, ktoré prvoinštančný súd nepoužil vo svojom rozsudku zo dňa 18.05.2007. Aj z uvedeného dôvodu dovolateľa trvali na odročení pojednávania a účasti ich advokáta JUDr. Mariána Bacáka, aby aj napriek ich písomnému vyjadreniu, na pojednávaní bezprostredne reagovali a náležite skutkovo aj právne argumentovali. Takýmto postupom mala byť porušená zásada bezprostrednosti a ústnosti; práva na spravodlivý proces ako princípu rovnosti zbraní, kontradiktórnosti konania, práva byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu.

24. Odvolací súd podľa dovolateľov zároveň pred vydaním meritórneho rozhodnutia nedoručil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky tri dovolania, ktoré sú súčasťou spisu (zo dňa 15.12.2015 proti uzneseniu zo dňa 04.12.2015 na č. l. 1404, zo dňa 13.01.2016 proti uzneseniu zo dňa 13.01.2016 na č.

l. 1412 a dovolanie zo dňa 29.04.2016 proti uzneseniu zo dňa 01.03.2016). Nedoručením procesných úkonov sa dovolateľom mala odňať možnosť konať pred súdom.

25. Právne závery odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie o otázke právneho dôvodu uplatneného nároku, dobromyseľnosti a začiatku plynutia premlčacej lehoty sú ďalej podľa dovolateľov arbitrárne a prejavom porušenia práva na spravodlivý proces.

26. Dovolatelia zdôraznili, že interpretácia a aplikácia ustanovení § 394 ods. 2 Obchodného zákonníka a § 18 ods. 1, 2 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách na zistený skutkový stav odvolacím súdom je arbitrárna a v rozpore s ústavou chráneným princípom právnej istoty a porušením práva na spravodlivé súdne konanie. Uviedli, že prechod cenného papiera, resp. zmena majiteľa cenného papiera (akcií žalobcu), ako ani registrácia tejto zmeny u Centrálného depozitára cenných papierov SR na zástupcov žalobcu ku dňu 14.02.2004, a to spätne k 03.03.1998, nie je v korelačnom vzťahu ku vzniku nároku žalobcu AGRIFOP, a.s. Stakčín. Skutkovým základom uplatneného nároku žalobcu v tomto konaní je skutočnosť, že žalovaní 1/ a 2/ v čase, keď vlastnili akcie emitované žalobcom, prijali peňažné plnenie - dividendy, ktoré patria vlastníkovi akcií podľa § 178 ods. 1 Obchodného zákonníka, a to od žalobcu. Vlastnícke právo k akciám však následne na základe právoplatného rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 01.07.2002, č. k. 43Cb/15/98-473 v spojitosti s rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 22.04.2004, č. k. 4Obo/148/03-772, stratili s účinkami ex tunc, pričom žalovaní boli podľa uvedených rozsudkov už pri nadobúdaní vlastníckeho práva k akciám nedobromyseľní a konali s úmyslom poškodiť akcionárov. Právny dôvod prijatia peňažného plnenia - dividendy, ktoré patria vlastníkovi akcií podľa § 178 ods. 1 Obchodného zákonníka, podľa dovolateľov odpadol týmito rozsudkami s účinkami ex tunc.

27. Konštatovania odvolacieho súdu, že z hľadiska posudzovania dobromyseľnosti žalovaných o tom, že sú naďalej majiteľmi akcií sa podstatne oslabila dňom 14.02.2004, teda dňom zmeny zápisu majiteľov týchto akcií a zanikla dňom právoplatnosti rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 43Cb/15/98-473, v ktorom sa neposudzuje dobromyseľnosť vo vzťahu ku výplате dividend, sú podľa dovolateľov arbitrárne a v hrubom rozpore s ústavou chráneným princípom právnej istoty a porušením práva na spravodlivé súdne konanie. V žalobcom predložených rozhodnutiach totiž bolo judikované, že žalovaní boli už pri nadobúdaní vlastníckeho práva k akciám nedobromyseľní, čím bola vyriešená aj prejudiciálna otázka dobromyseľnosti žalovaných ako akcionárov pri prijímaní dividend. Nebonitárny vlastník je povinný vydať nielen samotnú vec, ale aj všetko čo k nej pribudlo, v tomto prípade dividendy. Povinnosť vrátiť dividendy žalovanými 1/ a 2/ vyplýva aj podľa interpretácie § 179 ods. 1 Obchodného zákonníka.

28. Dovolatelia ďalej uviedli, že aktívne procesné a vecne legitimovaný v tomto spore je žalobca AGRIFOP, a.s. Stakčín. Je nositeľom uplatneného práva a teda je subjekt komu sa má vydať predmet bezdôvodného obohatenia získaný žalovanými. Prechod cenného papiera, resp. zmena majiteľa cenného papiera ani registrácia tejto zmeny, preto podľa dovolateľov nemôže byť v korelačnom vzťahu žalobcu ku vzniku nároku, dobromyseľnosti žalovaných a ani k začiatku plynutia premlčacej doby. Dovolatelia majú za to, že zo strany odvolacieho súdu v tomto konaní došlo aj k odlišnej rozhodovacia činnosti o tej istej právnej otázke, t. j. o otázke začiatku plynutia premlčacej doby, pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia z iného dôvodu, než z neplatného právneho úkonu. V tejto súvislosti dovolatelia poukázali na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11. 02. 2014, sp. zn. ICob/6/2013, podľa ktorého „u práv vymáhateľných na súde začína plynúť premlčacia doba odo dňa, keď právo mohlo byť uplatnené na súde (§ 391 ods. 1 Obchodného zákonníka). Týmto dňom je zásadne deň, kedy právo bolo možné prvýkrát odôvodnene vykonať alebo, ak sa právo stalo nárokom. V tejto súvislosti nemožno zamieňať vznik samotného práva na vydanie bezdôvodného obohatenia so vznikom nároku uplatniť si takéto právo žalobou na súde. Naproti tomu § 340 ods. 2 Obchodného zákonníka má všeobecný charakter, ktorý platí pre všetky obchodné záväzkové vzťahy. Nemožno však jednoznačne tvrdiť, že platí aj pre záväzky z porušenia práva, nakoľko pre beh premlčacej dobyje v tejto súvislosti samostatná úprava uvedená v § 392 ods. 1 Obchodného zákonníka." Vzhľadom na uvedené, odlišné posudzovanie analogických zistení s diametrálne odlišným výsledkom v tomto konaní preukazujú

dovolatelia tým, že názor odvolacieho súdu, že žalobca vyplácal žalovaným dividendy na základe kúpnych zmlúv, ktorými sa stali majiteľmi akcií žalobcu, pričom tieto kúpne zmluvy boli neskôr s právoplatnosťou ku dňu 23.04.2004 určené za neplatné a ide v danom prípade o plnenie z neplatnej zmluvy upravené v § 394 ods. 2 Obchodného zákonníka, je taktiež arbitrárny. V tejto súvislosti dovocatelia zdôraznili, že dividenda je teda peňažné plnenie akciových spoločností vyplácané akcionárom iba na základe rozhodnutia valného zhromaždenia a nie je záväzkom vyplývajúcim zo zmluvy. Zo žiadnych skutkových tvrdení a ani z vykonaného dokazovania nevyplýva, že v tomto konaní je uplatnené právo na vrátenie plnenia uskutočneného podľa neplatnej zmluvy, preto aplikácia § 394 ods. 2 Obchodného zákonníka na zistený skutkový stav a tvrdenie odvolacieho súdu, že premlčacia doba začína plynúť odo dňa, keď k plneniu uskutočneného podľa neplatnej zmluvy došlo, je podľa dovocatelov hrubým porušením zákona a práva na spravodlivý proces.

29. V dovolaní dovocatelia taktiež poukázali na to, že otázka plynutia premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia z iného dôvodu, než neplatného právneho úkonu ešte nebola dovolacím súdom vyriešená. V tejto súvislosti dovocatelia uviedli, že názor odvolacieho súdu, podľa ktorého nárok žalobcu na vrátenie dividend za rok 2002 nie je premlčaný, no nemožno žalobe vyhovieť ani v tejto časti v dôsledku dobromyseľnosti žalovaných pri preberaní dividend za rok 2002, je arbitrárny a v hrubom rozpore s dokazovaním preukazujúcim opak. Žalovaní boli podľa dovocatelov od začiatku nedobromyseľní pri nadobúdaní akcií (dokonca mali konať v úmysle poškodiť akcionárov) a keďže dividendy patria akcionárovi a sú ich prírastkom, potom nemohli byť dobromyseľní ani pri preberaní dividend v roku 2002.

30. Napokon dovocatelia uviedli, že pri riešení a posudzovaní námietky premlčania zo strany žalovaných ako ich výkonu práv v rozpore s dobrými mravmi sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu a táto otázka je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. V tejto súvislosti dovocatelia poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 26.07.2012, sp. zn. 4Cdo/171/2012 v spojitosti s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 23.02.2012, sp. zn. 9Co/390/2011. V nadväznosti na citované rozhodnutia považujú dovocatelia uplatnenie námietky premlčania zo strany žalovaných za jednoznačný a preukázateľný výkon práva odporujúci dobrým mravom, poukazujúc na dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti žalovaných ako členov predstavenstva spoločnosti AGRIFOP, a.s. Stakčín, vymáhať bezdôvodné obohatenie od samých seba, keďže sú zároveň členmi predstavenstva a akcionári, ktorí prijali bezdôvodné obohatenie.

31. Dovocatelia v závere dovolania namietli, že potvrdenie rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o čiastočnom odňatí oslobodenia od súdnych poplatkov D. D. R., je arbitrárne a odníma mu možnosť konať pred súdom. Poukázali na skutočnosť, že D. D. R. nemá prakticky, ako ani teoreticky, možnosť zaplatiť súdny poplatok, vzhľadom na prebiehajúce exekučné konania postihujúce jeho celý majetok a brániace mu uskutočňovať akékoľvek právne úkony smerujúce k získaniu finančných prostriedkov. Dovocatelia zdôraznili, že všeobecný súd prihliadať na rovnováhu medzi poskytnutím materiálnej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov konania a ochranou plynulého a riadneho výkonu spravodlivosti pred neuváženým, prípadne šikanujúcim výkonom práva podať návrh na začatie konania jeho spoplatnením. Legálnym prostriedkom na zabezpečenie rovnováhy uvedených záujmov je zákonná možnosť priznať účastníkovi súdneho konania na návrh celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov, ak to jeho pomery odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešne uplatňovanie alebo bránenie práva. Za právne významné a podstatné považujú dovocatelia skutočnosť, že žiadateľ v návrhu na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov uviedol, doložil a odôvodnil dôkazy, že spĺňa podmienky oslobodenia od platenia súdneho poplatku celkom, a to vzhľadom na pomery účastníka a skutočnosť, že nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva.

32. Na základe všetkých vyššie uvedených tvrdení dovocatelia dovolaciemu súdu navrhli, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie, zmenil.

33. Žalovaný 2/ vo vyjadrení k dovolaniu poukázal na rozhodnutie Veľkého senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1VCdo/1/2017, podľa ktorého je kumulácia dovolacích dôvodov podľa §

421 a § 420 C. s. p., neprípustná, z ktorého dôvodu sa k dovolacím dôvodom podľa § 421 C. s. p. nevyjadril. Ďalej má žalovaný 2/ za to, že dovolanie nemá náležitosti podľa § 428 C. s. p. s tým, že dovolanie nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi, resp. dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až 435 C. s. p. Podľa žalovaného 2/ je podané dovolanie zmätočné a nezrozumiteľné a žalobca v ňom poukazuje na rovnaké skutočnosti, ako pred súdom prvej inštancie a odvolacím súdom.

34. Namietaný dovolací dôvod podľa § 420 písm. e/ C. s. p., považuje žalovaný 2/ za nedôvodný a z obsahu spisu je zrejmé, že v konaní rozhodovali zákonní sudcovia a správne obsadený súd.

35. Ďalej žalovaný 2/ k námietkam dovolateľov podľa § 420 písm. f/ C. s. p. uviedol, že v predmetnej veci na odvolacom súde došlo k odročeniu viacerých pojednávaní a právny zástupca žalobcu nepreberal poštu zasielanú odvolacím súdom a neprevzal zásielku ani v odbernej lehote. Je však podľa žalovaného 2/ nesporné, že žalobca s ohľadom na výzvu odvolacieho súdu zo dňa 14.12.2015, mala dostatok priestoru na realizáciu svojich práv a právom chránených záujmov. Napokon na odročenie pojednávania nie je právny nárok a ostáva len na posúdení súdu, či dôvod uvádzaný stranou sporu bude kvalifikovať za tak závažný, že odôvodňuje odročenie pojednávania. Navyše z podania advokáta žalobcu nevyplýva, či aj klient, ktorému bol ustanovený ex offio v trestnej veci, trval na jeho osobnej prítomnosti. Avšak pre posúdenie dovolacieho dôvodu nie je rozhodujúce, či malo alebo nemalo byť odročené pojednávanie dňa 14.07.2016 z dôvodu kolízie u právneho zástupcu žalobcu, ale či takýmto postupom v danej veci s ohľadom na všetky okolnosti prípadu bolo skutočne porušené právo na spravodlivý proces. Žalovaný 2/ má za to, že k takémuto porušeniu v konaní nedošlo.

36. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti žalovaný 2/ navrhuje, aby dovolací súd dovolanie odmietol alternatívne zamietol a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 %.

37. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ako súd dovolací [§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej aj „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podal včas žalobca (zástupcovia žalobcu), v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpený podľa § 429 ods. 2 písm. a/ C. s. p., bez nariadenia pojednávania (§ 443 C. s. p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok zástupcov žalobcu treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné s tým, že časť dovolacích dôvodov nie je vymedzená spôsobom uvedeným v § 431 až 435 C. s. p.

38. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je nepochybne tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v občianskoprávnom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011).

39. Aj po zmene právnej úpravy civilného sporového konania (vrátane dovolacieho konania), ktorú priniesol Civilný sporový poriadok v porovnaní s predchádzajúcou právnou úpravou, treba dovolanie naďalej považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie aj podľa novej právnej úpravy nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

40. Podľa ustanovenia § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia expressis verbis vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či

sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

41. Podľa § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

42. Podľa § 421 ods. 1 C. s. p. dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola riešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

43. Podľa § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

44. Podľa § 432 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (ods. 2).

45. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C. s. p. alebo § 421 C. s. p. v spojení s § 431 ods. 1 C. s. p. a § 432 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

46. V posudzovanom prípade dovolateľa vyvodzujú prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. e/, písm. f/ C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ C. s. p.

47. Predmetom dovolacieho prieskumu je napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým rozhodnutím bol potvrdený rozsudok súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu žalobcu a v časti pripustenej zmeny žaloby o úrokoch z omeškania, zmenený. Z tohto dôvodu je dovolanie voči napadnutému rozhodnutiu prípustné podľa § 420 C. s. p., pretože ide o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým sa konanie v danom procesnom štádiu končí.

48. Podľa § 420 písm. e/ C. s. p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd. Dovolatelia namietli, že v spise sa vôbec nenachádza žiadosť sudcu JUDr. Mareka Košča (člena senátu ICob) o vylúčenie z prejednávania a rozhodovania v právnej veci vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. ICob/41/2015; ako aj absentuje súhlas sudcu JUDr. Mareka Košča s vylúčením a pridelením inému sudcovi (náhradný člen senátu JUDr. Marek Kohút). Rozhodovať tak mal nesprávne obsadený súd, pričom svojvoľným administratívnym rozhodnutím sa rozhodlo o tom, že JUDr. Maroš Koščo bol najskôr nezákonne nahradený JUDr. Marošom Kohútom a následným procesným postupom JUDr. Jozefom Škrabom.

49. Z obsahu spisu je zrejmé, že napadnuté rozhodnutie vydal senát v zložení predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a sudcov JUDr. Romana Tótha a JUDr. Jozefa Škraba. Úlohou dovolacieho súdu preto bolo posúdiť, či s poukazom na predmetné zloženie senátu odvolacieho súdu rozhodoval vec správne obsadený súd, resp. či predmetné zloženie senátu odvolacieho súdu zodpovedá ústavnej požiadavke na zákonného sudcu, v zmysle ktorej nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi (čl. 48 ods. 1 prvá veta ústavy).

50. Zákonným sudcom je podľa § 3 ods. 3 zákona 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o súdoch“), sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávanej veci. Ak súd rozhoduje v senáte, zákonými sudcami sú všetci sudcovia určení podľa rozvrhu práce na konanie a rozhodovanie v senáte. Účastník konania alebo strana v konaní, v ktorom rozhoduje súd v senáte, nemá právo na vopred určeného sudcu spravodajcu. Zákonným sudcom je aj sudca určený podľa odseku 4.

51. Podľa § 3 ods. 4 zákona o súdoch, zmenu v osobe zákonného sudcu možno vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce.

52. Zároveň v zmysle zákona o súdoch (viď § 50 ods. 2 písm. c/) je v rozvrhu práce obsiahnuté určenie spôsobu zastupovania senátov, sudcov, samosudcov, predsedov senátov a súdnych úradníkov tak, aby bolo možné zabezpečiť v súlade s osobitnými zákonmi konanie a rozhodovanie v prejednávanej veci v prípade vylúčenia sudcu alebo súdneho úradníka a v prípade náhlej prekážky brániacej sudcovi alebo súdному úradníkovi vykonať jednotlivé úkony.

53. Dovolací súd preskúmaním spisu konštatuje, že pôvodne vec napadla na odvolací súd do senátu 7Cob, kde bola zákonnou sudkyňou JUDr. Irena Dobňáková, ktorá predsedala senátom v konaniach pod sp. zn. 7Cob/53/2007, neskôr 7Cob/27/2013. Po odvolaní z funkcie sudcu pri dosiahnutí 65 roku veku a po vrátení veci dovolacím súdom späť na odvolací súd, vec napadla dňa 23.04.2015 do senátu 1Cob, ktorý senát bol po Dodatku č. 11 k Rozvrhu práce Krajského súdu v Prešove na rok 2015, zložený zákonými sudcami - JUDr. Milanom Šebeňom, JUDr. Marekom Koščom a JUDr. Romanom Tóthom. S dôrazom na námietku dovolateľov sa dovolací súd zameril na otázku, či JUDr. Marek Koščo požiadal o vylúčenie z prejednávania a rozhodovania v tejto právnej veci vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 1Cob/41/2015; ako aj či bol daný jeho súhlas s vylúčením a pridelením inému sudcovi.

54. Z obsahu spisu dovolací súd zisťuje, že podľa § 15 ods. 1 O. s. p. JUDr. Milan Šebeň požiadal o vylúčenie člena senátu JUDr. Mareka Košča z prejednávania a rozhodovania v tejto veci vedenej pod sp. zn. 1Cob/41/2015, a to na základe jeho vlastného vyjadrenia pre jeho vzťah k D. D. R., aj s poukazom na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 08.01.2009, č. k. 7Ncb/7/2008-11, v ktorom bol JUDr. Marek Koščo vylúčený z prejednávania a rozhodovania v tejto veci. S pridelením veci inému sudcovi v zmysle uvedeného vyjadrila súhlas predsedníčka súdu JUDr. Anna Kovaľová. Následne bol vyhotovený záznam predsedu senátu zo dňa 03.12.2005, založený v spise na č. l. 1403, podľa ktorého u člena senátu JUDr. Mareka Košča existujú dôvody prerozdelenia veci (vylúčený z prejednávania a rozhodovania pre svoj vzťah k D. D. R.), v zmysle Pravidiel prerozdelenia veci a zastupovania, bod 2, bod 2.1 Rozvrhu práce Krajského súdu v Prešove na rok 2015 a Dodatku č. 11 k Rozvrhu práce Krajského súdu v Prešove na rok 2015, bude vec prejednaná a rozhodnutá v senáte v zložení JUDr. Milan Šebeň ako predseda senátu, JUDr. Roman Tóth a JUDr. Marek Kohút, ako členovia senátu.

55. Z obsahu spisu je ďalej zrejmé, že žalobca vzniesol podaním zo dňa 16.12.2015 založeným na č. l. 1422, námietku zaujatosti voči sudcovi Krajského súdu v Prešove - JUDr. Marekovi Kohútovi, a to z rovnakých dôvodov, aké sú uvedené v dovolaní (bod 20 tohto rozhodnutia). O tejto námietke zaujatosti rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením zo dňa 11.01.2016, č. k. 3Ndob/20/2015 tak, že JUDr. Marek Kohút nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 1Cob/41/2015. Nakoľko došlo u JUDr. Milana Šebeňa na základe rozhodnutia

ministra spravodlivosti k prerušeniu výkonu funkcie sudcu s účinnosťou od 01.01.2016, v zmysle prerozdeľovania vecí upravených v Rozvrhu práce Krajského súdu v Prešove na rok 2016 v znení jeho Dodatku č. 1, bola vec náhodným výberom prerozdelená do senátu 2Cob v zložení JUDr. Milana Majerníka, JUDr. Romana Tótha a JUDr. Mareka Košča. Keďže u JUDr. Mareka Košča existovali dôvody prerozdelenia vecí, bol tento sudca nahradený JUDr. Jozefom Škrabom (č. l. 1604 spisu).

56. Dovolací súd preto sumárne konštatuje, že k prideleniu veci inému sudcovi došlo v súlade s Rozvrhom práce Krajského súdu v Prešove na roky 2015 a 2016 v znení ich Dodatkov, a to najmä s poukazom na uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 08.01.2009, č. k. 7Ncb/7/2008-11, kde JUDr. Marek Koščo podal svoje vyjadrenie k dôvodom jeho vylúčenia a udelil súhlas s pridelením veci inému sudcovi, ako aj s dôrazom na skutočnosť, že tento postup bol podrobený skúmaniu najvyšším súdom vo vyššie uvedenom konaní o námietke zaujatosti smerujúcej voči JUDr. Marekovi Kohútovi. V zmysle uvedených skutočností, je táto dovolacia námietka dovolateľov bezpredmetná.

57. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, dovolací súd konštatuje, že ak o odvolaní žalobcu rozhodol krajský súd v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Majerníka a členov senátu JUDr. Romana Tótha a JUDr. Jozefa Škraba, rozhodol vo veci zákonný senát určený rozvrhom práce a v súlade so zákonom.

58. Podľa § 420 písm. f/ C. s. p., je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu videli dovolatelia v tom, že odvolací súd nevyhovel žiadosti ich advokáta o odročenie pojednávania, čím bola porušená zásada bezprostrednosti a ústnosti, ako aj porušené právo na spravodlivý proces spočívajúce v princípu rovnosti zbraní, kontradiktórnosti konania, práva byť prítomný na pojednávaní (body 21 až 23 tohto rozhodnutia), právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (body 25 až 27 tohto rozhodnutia) a iné požiadavky spravodlivého procesu, a to pred vydaním meritórneho rozhodnutia nedoručenie zo strany odvolacieho súdu troch dovolaní Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (bod 24 tohto rozhodnutia). Týmto podľa dovolateľov napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu trpí vadami v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., ktorá predstavuje vážne porušenie ich práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

59. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu porušenia práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú - zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva a zároveň intenzita tohto zásahu dosahujúca takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

60. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“).

61. Aby bola daná prípustnosť dovolania, musí súd svojim nesprávnym procesným postupom (t. j. postupom priečiacim sa zákonu) znemožniť strane sporu realizovať jej patriace procesné práva, ktoré jej priznáva zákon. Intenzita zásahu do procesných práv strany sporu v dôsledku nesprávneho procesného

postupu súdu musí zároveň dosahovať mieru porušenia práva na spravodlivý proces. Základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie sú zásadne „výsledkové“, to znamená, že im musí zodpovedať proces ako celok a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok bude spravodlivé, závisí v danej veci od pokračujúceho konania a rozhodnutia všeobecných súdov.

62. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť.

63. Dovolatelia v súvislosti s námičkou porušenia práva na ústnosť a bezprostrednosť konania uviedli, že dňa 14.07.2016 odvolací súd ukončil dokazovanie a bol vynesenej rozsudok napriek tomu, že ich advokát JUDr. Marián Bacák doručil odvolaciemu súdu dňa 06.07.2016 podanie, ktorým ospravedlnil svoju neúčast' na nariadenom pojednávaní dňa 14.07.2016, z dôvodu kolízie s hlavným pojednávaním na Okresnom súde Humenné v trestnej veci vedenej pod sp. zn. 4T/176/2004 a navrhol jeho odročenie. Ospravedlnenie bolo odôvodnené tým, že hlavné pojednávanie bolo nariadené skôr a žalobcovia trvajú iba na jeho osobnej účasti na pojednávaní. V tejto súvislosti dovolatelia poukázali na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.02.2000, sp. zn. 3Cdo/16/2001 (R 41/2002) a zo dňa 25.08.2011, sp. zn. 1Cdo/100/2011, kde je konštatované, že kolízia viacerých pojednávaní advokáta je dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania.

64. Z obsahu spisu je zrejmé, že odvolací súd dokazovanie vyhlásil za skončené (č. l. 2034 a nasl. spisu). Pojednávanie pred odvolacím súdom prebehlo dňa 14.07.2016 a to bez prítomnosti právneho zástupcu žalovaného 2/ a žalobcu, ktorý zástupca žiadal o odročenie pojednávania z dôvodu kolízie pojednávaní (č. l. 1947 a 1957 spisu, doručené na súd faxom aj e-mailom dňa 06.07.2016).

65. Odvolací súd sa vyjadril k žiadosti o odročenie pojednávania a dospel k záveru, že takýto návrh nie je dôvodný. Z odpovede na žiadosť o odročenie (č. l. 1968 spisu) vyplýva, že v predmetnej veci odvolací súd od jej prvého nápadu na odvolacie konanie nariaďoval viacero pojednávaní, ktoré nebolo možné realizovať s meritórnym prejednaním veci z dôvodov predovšetkým na strane žalobcov. Advokátom zástupcov žalobcu uplatnené dôvody na odročenie neboli odvolacím súdom vyhodnotené v zmysle § 183 ods. 1 a 2 C. s. p. za tak dôležité, ktoré by mali za následok vyhovieť ďalším žiadostiam o odročenie pojednávania. O tejto skutočnosti boli upovedomení žiadatelia o odročenie (aj advokát žalovaného 2/, ktorý požiadal o odročenie z dôvodu pobytu v cudzine - č. l. 1944 spisu). Toto upovedomenie bolo doručené na elektronické adresy žiadateľov (č. l. 1969 a 1970 spisu) s tým, že JUDr. Marián Bacák bol o tejto skutočnosti informovaný aj telefonicky, ako to vyplýva z úradného záznamu zo dňa 07.07.2016 založenom na č. l. 1972 spisu.

66. Napokon deklarované dôvody na odročenie pojednávania, neboli ani podľa dovolacieho súdu spôsobilé, aby súd advokáta zástupcov žalobcu na pojednávaní ospravedlnil. Totiž kolízia pojednávaní JUDr. Mariána Bacáka, nie je dôležitým dôvodom, pre ktorý by súd musel pojednávanie odročiť.

67. Dovolací súd oboznámením sa s týmto dovolacím dôvodom dospel k záveru, že procesným postupom odvolacieho súdu uvedenými v bode 21 tohto rozhodnutia, nedošlo v konaní k vadám zmätočnosti, ktoré by znemožnili žalobcovi, resp. stranám sporu realizovať svoje práva. Neodročenie pojednávania odvolací súd dostatočne odôvodnil, preto táto vada vytýkaná dovolateľmi neobstojí.

68. Pre úplnosť v súvislosti s rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.08.2011, sp. zn. 1Cdo/100/2011 dovolací súd dodáva, že kolízia viacerých pojednávaní ako dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania je judikatúrou prekonaná, pretože nie každá žiadosť o odročenie pojednávania z dôvodu kolidujúcich pojednávaní, je vyhodnotená ako dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania. Je na konajúcom súde, aby vyhodnotil takúto žiadosť a to s akcentom na všetky okolnosti prejednávaného sporu a dôvodov, ktoré sú v žiadosti o odročenie pojednávania uvedené a preukazované (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Obdo/43/2018).

69. K odňatiu možnosti konať pred súdom, resp. k porušeniu práva na spravodlivý proces malo podľa dovolateľov dôjsť aj postupom, ktorým odvolací súd pred vydaním meritórneho napadnutého rozhodnutia nedoručil Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky tri dovolania, ktoré sú súčasťou spisu (zo dňa 15.12.2015 proti uzneseniu zo dňa 04.12.2015 na č. I. 1404, zo dňa 13.01.2016 proti uzneseniu zo dňa 13.01.2016 na č. I. 1412 a dovolanie zo dňa 29.04.2016 proti uzneseniu zo dňa 01.03.2016).

70. Odvolací súd v napadnutom rozsudku zaujal stanovisko k vyššie uvedenej námietke zástupcov žalobcu, kde zdôraznil, že na opakované žiadosti o predloženie veci dovolaciemu súdu dal zástupcom žalobcu odpoveď listom zo dňa 27.04.2016, č. k. 1Cob/41/2015-1833, v ktorom im dal na vedomie, že v zmysle § 241 ods. 3 O. s. p., aj na konanie o dovolaní primerane platia ust. § 209 a § 213 ods. 2 O. s. p. Preto aj predkladanie veci dovolaciemu súdu na rozhodnutie o podaných dovolaniach je závislé na tom, či by súd bez rozhodnutia o dovolaniach proti predmetným procesným uzneseniam odvolacieho súdu nemohol pokračovať v konaní. O takúto situáciu podľa názoru odvolacieho súdu vo veci nešlo. Dovolací súd sa s týmto právnym záverom odvolacieho súdu v plnom rozsahu stotožňuje a odkazuje na neho. Ani podľa záveru dovolacieho súdu, zástupcami žalobcu podané dovolania špecifikované v bode 24 tohto rozhodnutia, nebránili odvolaciemu súdu odvolanie žalobcu proti rozsudku súdu prvej inštancie prejednať a následne rozhodnúť. Takýmto postupom odvolacieho súdu preto dovolateľom nemohlo byť porušené právo na spravodlivý súdny proces, resp. odňatý prístup k súdu a to v žiadnom smere.

71. Dovolatelia ďalej namietli, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je arbitrárny a nedostatočne odôvodnený, keďže jeho závery sú spolu so závermi súdu prvej inštancie v otázke právneho dôvodu uplatneného nároku, dobromyseľnosti, začiatku plynutia premlčacej lehoty a odňatia oslobodenia od platenia súdneho poplatku D.. D. R.; ktoré závery sú podľa názoru dovolateľov prejavom porušenia práva na spravodlivý proces.

72. Dovolací súd zdôrazňuje, že právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

73. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

74. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

75. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

76. Zároveň dovolací súd poukazuje na Nález Ústavného súdu SR II. ÚS 78/95 zo dňa 16. marca 2005 z ktorého vyplýva, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument, ale iba len na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré preskúmava v odvolacom konaní. Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je

rámčovo upravená v § 157 ods. 2 O. s. p. (od 1. júla 2016 § 220 ods. 2 C. s. p. - pozn. dovolacieho súdu).

77. Dovolací súd konštatuje, že potvrdzujúce rozhodnutie odvolacieho súdu (v spojení s rozhodnutím súdu prvej inštancie) spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí. Rozhodnutie obsahuje zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok, pričom odvolací súd sa náležitým spôsobom zaoberal aj odvolacou argumentáciou žalobcov. Súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd, v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedli rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísali priebeh konania, stanoviská sporových strán k prerokovávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citovali právne predpisy, ktoré aplikovali na daný prípad a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Súd primerane vysvetlil, z akých úvah vychádzali pri otázke derivatívnej akcionárskej žaloby podaná podľa § 182 ods. 1 písm. d/, e/ ods. 2 Obchodného zákonníka. Žalobca zastúpený akcionármi D. D. R. a O. P. podal žalobu podľa § 179 ods. 9 Obchodného zákonníka na vrátenie plnenia žalovanými 1/ a 2/ ako akcionármi. Odvolací súd zdôraznil, že Obchodný zákonník nemá vlastnú definíciu pojmu dobromyseľnosti a v súlade so zásadami poctivého obchodného styku možno konštatovať, že akcionár nepožíva právnu ochranu v prípade, ak nebol pri nadobudnutí dividendy dobromyseľný. Dobromyseľnosť sa musí vzťahovať na čas prijatia dividendy, t. j. čas, kedy táto bola akcionárovi skutočne vyplatená. Odvolací súd poukázal na to, že Obchodný zákonník výslovne neupravuje začiatok behu premlčacej doby a jej dĺžku, pokiaľ ide o právo na vydanie bezdôvodného obohatenia (na rozdiel od § 107 Občianskeho zákonníka) s tým, že tieto otázky je potrebné riešiť podľa všeobecných ustanovení Obchodného zákonníka o premlčaní (podľa jeho § 391, § 394 a § 397). S poukazom na § 394 ods. 2 Obchodného zákonníka, odvolací súd uviedol, že začiatok plynutia premlčacej doby je samostatný pre jednotlivé žalované roky a premlčacia doba začínala plynúť odo dňa, keď došlo ku reálnemu vyplateniu dividendy za ten-ktorý rok. Keďže žalobca podal žalobu na súd dňa 11.07.2006, došlo podľa odvolacieho súdu v súvislosti so vznesenou námietkou premlčania k premlčaniu všetkých nárokov na vrátenie vyplatených dividend v období pred dňom 11.07.2002. Výplata dividendy za rok 2001 sa uskutočnila ku dňu 10.05.2002. Premlčanie sa vzťahuje aj na dividendy za roky 1998, 1999 a 2000, u ktorých k vyplateniu dividend došlo pred dňom 11.07.2002. Napokon odvolací súd dodal, že ani zástupcami žalobcu tvrdené skutočnosti (o tom, že v osobách žalovaných ide o štatutárnych zástupcov, ktorí uzatvorili absolútne neplatné zmluvy o nadobudnutí akcií) nie sú samé o sebe svojím obsahom také, ktoré by zakladali dôvod na odopretie ochrany pred námietkou premlčania. Dovolací súd zároveň dodáva, že odvolací súd sa v odôvodnení napadnutého rozhodnutia vysporiadal aj s námietkami zástupcov žalobcu v procesnej rovine, a to námietke zloženia senátu zákonnými sudcami a postupu, kedy odvolací súd nepredložil dovolaciemu súdu ostatné dovolania, ktoré nebránili vec meritorne prejednať a rozhodnúť (viď vyššie uvedené body tohto rozhodnutia). K namietanej arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia v časti výroku odňatia oslobodenia od platenia súdnych poplatkov D. D. R. (VI. výrok napadnutého rozhodnutia; bod 31 tohto rozhodnutia), dovolací súd zdôrazňuje, že v tejto časti dovolatelia neuviedli v čom konkrétne spočíva arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolatelia k tejto námietke iba uviedli, že sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňujú, keďže žiadateľ v návrhu o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov uviedol, doložil a odôvodnil dôkazy, že spĺňa podmienky oslobodenia od platenia súdneho poplatku celkom, a to vzhľadom na pomery účastníka a skutočnosť, že nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatnenie alebo bránenie práva.

78. Po preskúmaní veci preto dovolací súd dospel k názoru, že v posudzovanej veci odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nie je nedostatočné a nepreskúmateľné, pretože ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia rozhodnutia. Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu sú zrejme podstatné dôvody, pre ktoré odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie.

79. Odvolací súd pred vydaním rozhodnutia sporovým stranám doručil výzvu na vyjadrenie k možnému použitiu § 391 ods. 1, § 394 ods. 2 a § 397 Obchodného zákonníka, ako aj § 18 ods. 1, 2 zákona č. 566/2001 Z. z. o cenných papieroch a investičných službách, ktoré prvoinstančný súd nepoužil vo svojom rozsudku zo dňa 18.05.2007. Následne po prejednaní odvolania, nariadení pojednávania, vyhlásenia dokazovania za skončené a umožnení stranám sporu predniesť záverečný návrh, dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol vecne správne, aj keď vec v plnom rozsahu správne právne

nevyhodnotil, keďže počítal dvojročnú premlčaciu lehotu na vydanie bezdôvodného obohatenia odo dňa 23.06.2004, kedy sa žalobca dozvedel o právoplatnosti rozsudku o určení neplatnosti zmluvy o prevode akcií, čím bol jeho nárok premlčaný v čase podania žaloby dňa 11.07.2006 (posledným dňom na uplatnenie práva bol podľa okresného súdu 23.06.2006). Krajský súd spresnil, že v danom prípade je potrebné počítat štvorročnú premlčaciu lehotu odo dňa vyplatenia tej-ktorej dividendy s tým, že rovnako došlo vo väčšine nároku k podaniu žaloby po uplynutí tejto lehoty (viď body vyššie).

80. Podľa názoru dovolacieho súdu procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Civilného sporového poriadku, zástupcovia žalobcu mali možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podať odvolanie, čo aj urobili. Skutočnosť, že sa dovolatelia nestotožňujú s právnym názorom všeobecného súdu, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti, arbitrárnosti alebo zmätočnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

81. Dovolací súd konštatuje, že procesným postupom súdov oboch inštancií nedošlo k tomu, že by súdy znemožnili zástupcom žalobcu, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva zástupcov žalobcu na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.).

82. Pre úplnosť dovolací súd poukazuje aj na zjednocujúce stanovisko občianskoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 2/2016 z 3. decembra 2015, z ktorého vyplýva, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle ust. § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p., pričom len výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje ani zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa vyššie citovaného ustanovenia. Jedná sa o taký výnimočný prípad, kedy ide o také nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré neobsahuje ani len zásadné vysvetlenie dôvodov, podstatných pre rozhodnutie súdu, čo vykazuje znaky až vady „najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém alebo vady zásadnej, hrubej a podstatnej“, prípadne ak sa zrušením napadnutého rozhodnutia má dosiahnuť náprava „justičného omylu“. O takýto prípad však v preskúmvanej veci nejde, pretože tak, ako je už vyššie konštatované, skutkové a právne závery obsiahnuté v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu (ktoré spolu s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie tvoria jeden celok) nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s článkom 46 ods. 1 Ústavy SR. Za porušenie základného práva zaručeného v článku 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv žalobcu. Vyššie citované zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je aktuálne aj po 1. júli 2016, kedy nadobudol účinnosť nový Civilný sporový poriadok, pretože zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, obsiahnuté v novom Civilnom sporovom poriadku, sa nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska.

83. K ostatnej dovolacej námietke dovolateľov týkajúcej sa § 421 C. s. p. dovolací súd uvádza, že len dovolací súd bude rozhodovať o naplnení predpokladov prípustnosti dovolania definovaných v § 421 ods. 1 C. s. p. (rovnako aj I. ÚS 438/2017).

84. Dovolatelia v dovolaní uplatnili dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ C. s. p., t. j. nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom, v zmysle ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; ktorá ešte rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená; ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

85. Súčasná judikatúra najvyššieho súdu sa ustálila na tom, že ak dovolateľ v dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a/, b/, c/ C. s. p.; neoznačí ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa podľa jeho názoru odvolací súd odklonil; ktorá ešte rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola vyriešená a nevymedzí právnu otázku, pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; dovolací súd nemôže uskutočniť meritórny

dovolací prieskum, hranice ktorého nie sú vymedzené. V takom prípade nemôže svoje rozhodnutie založiť na predpokladoch alebo domnienkach (o tom, ktorú otázku a ktorý judikát, stanovisko alebo rozhodnutie mal dovolateľ na mysli). Ak by postupoval inak, rozhodol by bez relevantného podkladu. Na druhej strane bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu; rozdielneho rozhodovania dovolacieho súdu; ako aj absencie vymedzenia právnej otázky, nemôže najvyšší súd pristúpiť ani k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým „suplovať“ aktivitu dovolateľa (advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa), z vlastnej iniciatívy vyhľadávať všetky rozhodnutia dovolacieho súdu, týkajúce sa danej problematiky a následne posudzovať, či sa odvolací súd odklonil od názorov v nich vyjadrených; posudzovať, či dovolací súd rozhodoval rozdielne. V opačnom prípade by dovolací súd uskutočnil procesne neprípustný, bezbrehý dovolací prieskum priečiaci sa nielen (všeobecne) novej koncepcii právnej úpravy dovolania a dovolacieho konania zvolenej v C. s. p., ale aj (konkrétne) účelu ustanovenia § 421 ods. 1 C. s. p.

86. Zároveň bol prijatý záver, že v dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., je dovolateľ povinný v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne; konkretizovať, ako mal odvolací súd právnu otázku správne vyriešiť a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (stanovisko č. 83 uverejnené v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 9/2018).

87. Dovolací súd konštatuje, že z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolatelia vzhľadli zo strany odvolacieho súdu odlišné posúdenie právnej otázky súvisiacej so začiatkom plynutia premlčacej doby, pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia z iného dôvodu, než z neplatného právneho úkonu. V tejto súvislosti dovolatelia poukázali na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 11.02.2014, sp. zn. ICob/6/2013 (bod 28 tohto rozhodnutia). Dovolací súd uvádza, že rozsudok, na ktorý dovolatelia poukázali, je rozhodnutím odvolacieho súdu. Nie je teda rozhodnutím dovolacieho súdu v zmysle zákonom ustanovenej požiadavky na riadne vymedzenie dovolania poukázaním na rozhodnutie dovolacieho súdu v zmysle dikcie ustanovení § 432 ods. 1 v spojení s § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.

88. V dovolaní dovolatelia taktiež poukázali na to, že otázka plynutia premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia z iného dôvodu, než neplatného právneho úkonu ešte nebola dovolacím súdom vyriešená, ktorou otázkou dovolatelia dôvodili dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. V tejto súvislosti dovolatelia dodali, že žalovaní boli podľa od začiatku nedobromyseľní pri nadobúdaní akcií (dokonca mali konať v úmysle poškodiť akcionárov) a keďže dividendy patria akcionárovi a sú ich prírastkom, potom nemohli byť dobromyseľní ani pri preberaní dividend v roku 2002.

89. Dôvod prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. predpokladá, že právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil. Právna úprava účinná od 1. júla 2016, dáva dovolaciemu súdu právomoc rozhodnúť o tom, či ide o otázku zásadného právneho významu, ktorá nebola dosiaľ riešená. Základným predpokladom prípustnosti dovolania je, že dovolací súd vo svojej rozhodovacej činnosti, doposiaľ neposudzoval právnu otázku nastolenú dovolateľom (t. j. právne posúdenie veci odvolacím súdom, s ktorým dovolateľ nesúhlasí). Zároveň platí, že právna otázka, ktorú má dovolací súd vo svojom rozhodnutí riešiť, musí byť rozhodujúca (kľúčová) pre rozhodnutie vo veci samej. To znamená, že dovolací súd nemôže riešiť hypotetické otázky, ktoré nemajú, resp. v ďalšom konaní nemôžu mať vplyv na meritórne rozhodnutie, a ani akademické otázky, ktoré nemajú vôbec súvis s rozhodovaným sporom.

90. Dovolací súd konštatuje, že zástupcovia žalobcu v podanom dovolaní, dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. v zmysle obsahu dovolania, vymedzil nesprávnym právnym posúdením právnej otázky plynutia premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia z iného dôvodu, než neplatného právneho úkonu. V danom prípade pri strate vlastníckeho práva k akciám v zmysle rozhodnutia súdu s účinkami ex tunc, kedy aj právny dôvod prijatia peňažného plnenia -

dividendy, ktorá patrí vlastníkovi akcií, podľa dovolateľov odpadol s účinkami ex tunc (body 26 a 29 tohto rozhodnutia).

91. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na rozhodnutie dovolacieho súdu zo dňa 24.04.2012, sp. zn. 3Obdo/52/2010, v ktorom dovolací súd zdôraznil, že „premlčaniu podliehajú majetkové práva, ktorých uspokojenie môže byť vynútené súdnou cestou a začiatok premlčacej doby je spojený s okamžikom, kedy sa právo stáva vynútiteľné, splatné. Možnosť uplatnenia práva sa preto posudzuje objektívne, keď vznikla objektívna možnosť podať žalobu, pričom nezáleží na subjektívnej možnosti oprávneného. Z toho preto treba vyvodiť jednoznačný záver, že pri posudzovaní sa uplatňuje objektívne hľadisko vylučujúce z úvahy akékoľvek subjektívne prekážky účastníkov právneho vzťahu. Nakoľko súd v inom konaní vyslovil absolútnu neplatnosť kúpnej zmluvy, je takáto zmluva neplatná od počiatku, teda nenastali ani zmluvou sledované účinky a žalobca bol akcionárom žalovaného i v roku 1998 a nasledujúcich, za ktoré si uplatnili dividendy. Absolútnu neplatnosť právneho úkonu, ku ktorej sa prihliada ex offio, ktorú nie je možné konvalidovať (nie je možná ani ratihabícia), tiež zakladá nároky z bezdôvodného obohatenia. Uvedeným rozhodnutím ďalej dovolací súd dovolanie zamietol s tým, že pre plynutie premlčacej doby na uplatnenie práva na dividendy nie je rozhodujúce, kedy došlo k opätovnému zápisu akcií na účet pôvodného majiteľa (z dôvodu absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy o prevode cenných papierov, ktorá je neplatná s účinkami ex tunc).“ Dovolací súd v uvedenom spore zdôraznil, že „ak platí objektívne hľadisko pri výklade ustanovenia § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka, potom žalobca mohol objektívne uplatniť svoje právo na dividendy /žalobu o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy z 22.08.1997 uplatnil na súde už dňa 09.03.1998/ v premlčacej dobe, pretože pre jej plynutie v súvislosti s vyslovením absolútnej neplatnosti kúpnej zmluvy o prevode akcií, začala plynúť premlčacia doba splatnosťou práva na dividendu, teda uplynutím 60 dní od konania valného zhromaždenia, na ktorom bolo schválené uznesenie o rozdelení zisku toho ktorého roku.“ Dovolací súd dodáva, že dotknutým rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obdo/52/2010 nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa (žalobcu) vlastníť majetok a porušeniu ústavnoprávnych princípov, keďže uznesením Ústavného súdu SR zo dňa 26.06.2013, č. k. IV. ÚS 402/2013-17, bola sťažnosť žalobcu, resp. dovolateľa v tomto spore odmietnutá.

92. Z vyššie uvedeného je zřejmé, že právnu otázku nastolenú dovolateľmi, dovolací súd už v minulosti posudzoval a vyriešil, z ktorého dôvodu nie je daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku opätovne vyriešil. Dovolací súd si je vedomý znenia ustanovenia § 442 C. s. p., podľa ktorého je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd s tým, že dokazovanie nevykonáva, avšak pre úplnosť vzhľadom na špecifiká prejednávaneho prípadu dodáva, že dividenda je samostatným právnym inštitútom a súvisí s vlastníctvom akcií. Právo na dividendu, resp. plnenie z akcií nevzniká kúpnu zmluvou o prevode akcií, ale nárok (právo) na plnenie vzniká uznesením valného zhromaždenia, ktorým sa schvaľuje rozdelenie zisku toho-ktorého roku. Keďže nie je možné počítať začiatok plynutia premlčacej lehoty bezdôvodného obohatenia podľa § 394 ods. 2 Obchodného zákonníka, ale podľa § 391 ods. 1 Obchodného zákonníka (rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Obdo/52/2010), je z obsahu spisu zřejmé, žalobca mohol objektívne prvýkrát uplatniť na súde svoje právo na dividendy za rok 1998 v premlčacej lehote začínajúcej odo dňa konania valného zhromaždenia, na ktorom bolo schválené uznesenie o rozdelení zisku toho ktorého roku (resp. 60 dní od konania valného zhromaždenia, kedy bola dividenda splatná), keďže týmto momentom už žalobca vedel komu bude (bola) dividenda vyplatená a v akej výške s dôrazom na skutočnosť, že od počiatku spochybňoval platnosť prevodu akcií. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky preto neostáva nič iné ako len konštatovať, že zástupcovia žalobcu si zvolili nevhodnú voľbu prostriedkov na uplatnenie svojho práva, pretože spolu so žalobou o vyslovenie neplatnosti prevodu sporných akcií, mali zároveň (resp. v lehote pred uplatnením premlčania) uplatniť aj vydanie bezdôvodného obohatenia od tých subjektov, ktoré prijali peňažné plnenie premietnuté z dividend.

93. Dovolatelia ďalej prípustnosť svojho dovolania vyvodzujú z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

94. V súvislosti s dovolacím dôvodom v zmysle § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p., dovolací súd z obsahu dovolania vyvodil právnu otázku, v zmysle ktorej vznesenie námietky premlčania možno posúdiť aj ako výkon práva v rozpore s dobrými mravmi. Dovolatelia mali za to, že zákonnou povinnosťou žalovaných ako členov predstavenstva spoločnosti AGRIFOP, a.s. Stakčín, bolo vymáhať bezdôvodné obohatenie od samých seba, keďže boli zároveň členmi predstavenstva a akcionári, ktorí prijali bezdôvodné obohatenie.

95. Dovolací súd prioritne zdôrazňuje, že dovolatelia v podanom dovolaní v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. c/ C. s. p. poukázali iba na jedno rozhodnutie dovolacieho súdu, čím nie je tento dovolací dôvod vymedzený v súlade s dikciou stanovenou Civilným sporovým poriadkom, keďže nie je daná rozdielnosť rozhodovania a posudzovania právnej otázky dovolacím súdom. Dovolatelia neuviedli v čom je napadnuté rozhodnutie nesprávne a ako by malo byť správne posúdené. Napriek tomu dovolací súd uvádza, že dovolateľmi doložené rozhodnutie zo dňa 26.07.2012, sp. zn. 4Cdo/171/2012, bolo vydané občianskoprávnym senátom, pričom sa týkalo jednak procesných námietok prekážky začatia konania (litispendencie) a nedostatku návrhu na začatie konania, a jednak hmotnoprávnej námietky otázky premlčania nároku uplatneného žalobou. V časti hmotnoprávnej námietky, bolo podané dovolanie pre nesprávne právne posúdenie v otázke premlčania nároku uznesením dovolacieho súdu odmietnuté, pretože neboli splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, z ktorého dôvodu nebolo možné vykonať prieskum tvrdeného nesprávneho právneho posúdenia. Možno teda vyvodiť, že dovolací súd sa tvrdenou otázkou dovolateľov nezaoberal.

96. Keďže pristúpiť k dovolaciemu prieskumu je dovolací súd oprávnený len v prípade zákonom predpokladaného riadneho vymedzenia dovolacích dôvodov, vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti dovolací súd uzatvára, že zástupcami žalobcu podané dovolanie týkajúce sa námietky nesprávneho právneho posúdenia veci, nenapĺňa kvalitatívne požiadavky kladené zákonom na dovolanie v časti vymedzenia dovolacích dôvodov, ktorých garanciou splnenia má byť povinné právne zastúpenie dovolateľov.

97. Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe uvedených skutočností dospel k záveru, že prípustnosť dovolania žalobcu podľa § 420 písm. e/, písm. f/ C. s. p. a § 421 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ C. s. p., nie je procesne daná, preto jeho dovolanie podľa § 447 písm. c, písm. f/ C. s. p., odmietol.

98. O trovách dovolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 453 ods. 1 C. s. p. v spojení s § 255 ods. 1 C. s. p.

99. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.